

6 hele Dyr, hvoriblandt 2 levende Unger. Ogsaa disse nødtes vi til at dræbe, da de ikke vilde modtage nogen Føde af os. Den ene af dem bringe vi hjem, nedlagt i Spiritus, for at de kan blive undersøgt anatomisk.

Den Del af Beringsøen, som vi have set, dannes af en paa vulkanske Bjergarter hvilende Højslette, der dog mange Steder er afbrudt af dybe Kjeldale. Bunden i disse sidste optages sædvanlig af Indsøer, der igjennem større eller mindre Vandløb staa i Forbindelse med Havet. Kysterne og Bjærgekraaningerne ere dækkede med en yppig Plantevæxt, højt Græs og smukke Blomster, hvoriblandt en i vore Haver dyrket Art af Sværdlilje, flere Gjøgeurter, to storblomstrede Arter af Alperoser, mands-høje Skjærplanter o. s. v.

Beringsøen vil uden Vanskelighed kunne ernære store Hjorder af Hornkvæg, maaske ligesaa talrige som de Hjorder af Søokser, der fordum græssede ved dens Kyster. Søoksen havde ellers valgt sin Græsningsplads med Forstand; thi Havet her er efter Dr. *Kjellmanns* Sigende et af de algerigeste i Verden. Bunden dækkes paa gunstige Steder med Algeskove, som naa en Højde af 60—100

Fod, og i hvilke „Trærne“ staa saa tæt, at Skraben kun vanskelig kan trænge ned imellem dem. Enkelte af Algerne bruges af de indfødte til Føde.

Det Næs, hvorpaa Søbjørnene fortrinsvis have deres Tilhold, ligger et Par Mile fra Kolonien. Vi toge derhen, hver paa sin Slæde, forspændt med 10 Hunde. Paa denne Tur kom vi til at deltage i et særegent Fiskeri. Vi holdt Hvil paa et Sted, der var gjennemkrydset af en Mængde smaa Bække, og disse vare opfyldte med flere forskellige Arter Fisk, hvoriblandt en lille Bækørred, en middelstor Lax o. fl. Vi tog disse Fisk med Hænderne, harpunerede dem med almindelige Stokke eller andre Stykker Træ, huggede dem med Knive o. s. v. Andre Laxarter findes i Øens større Floder, og vi fik da her for en Ubetydelighed en velkommen Afveksling paa vor Spiseseddel, der saa længe kun havde indeholdt henkogte Sager. Som Gave fra Aljaska-Kompagniet fik Expeditionen en fed Oxe, Mælk og andre Forfriskninger, og jeg kan ikke noksom prise den Velvilje, hvormed vi behandlede af alle Mennesker paa Øen.

Fiskeriet af Perlemuslinger ved Nordvestkysten af Avstralien,

af H. W. Ravnkilde, Skibsfører.

Da jeg har sysselsat mig med dette Fiskeri i tre Aar, fra 1873 til 1876, det første Aar som Fører af en engelsk Kutter, og de to senere Aar som Fører og Medreder af en engelsk Skonnert, og da jeg saaledes ser mig i Stand til at give nogle Oplysninger om dette vistnok meget lidt kjendte Fiskeri, vil jeg meddele, hvad jeg véd om dets Oprindelse og om den Maade hvorpaa det bliver drevet.

Efter at Engleskmændene havde grundet Kolonien Vest-Avstralien med Hovedstaden Perth ved Swan River og Havnestaden Freemantle, undersøgte adskillige Æventyrere Nordvestkysten for, om mulig, at finde Guld eller andre værdifulde Metaller. Guld fandt de ikke, men derimod en Del Kobber, og paa flere Steder gode Græsgange. Adskillige Faareavlere forpagtede af Regeringen store Strækninger, og der grundedes saa en Bikoloni med Hovedstaden Roebourne, som ligger nogle Mil inde i Landet, fordi en Ferskvandsbæk, der kommer fra det Indre, bliver brakket nærmere ved Kysten. Havnestaden til denne By ligger ved Mundingen af en ussel

Creek (Flod) tæt østen om Kap Lambert, og den blev kaldt *Cossack* efter en engelsk Orlogsmænd, der først gjæstede Kolonien. Andre kalde den Port Walcott efter den Mand, der først havde opmaalt Staden og udlagt Gaderne, hvilke sidste dog ikke existere endnu; det officielle Navn er *Cossack*. Imellem Roebourne og *Cossack* findes en Sandslette, der er saa lav, at den staaer under Vand ved Højvande, og da Vejen er meget slet, er Forbindelsen imellem de to Byer, der begge kun udgjøres af nogle enkelte Huse, ikke god. Opdrevne langs Kysten fandt man paa nogle Steder Skaller af Perlemuslinger, og flere Æventyrere ernærede sig nu ved at opsamle disse, som de bragte til Kjøbmænd, der havde nedsat sig i den ny Koloni. Fremantle havde allerede i længere Tid været brugt til Straffekoloni, og der var imellem Æventyrerne en Del ticket of leave Mænd, sande Udskud fra England. Naar et Fartøj kom til *Cossack* med Gods til Kjøbmændene, flokkede alle Perlesamlerne sig og gik om Bord; dersom Føreren eller Styrmanden ej vilde give dem, hvad de ønskede at drikke, hejsede de sølv Cognaksankrene og Øl-

tønderne op paa Dækket og drak, saa længe de kunde staa paa Benene. Disse Drikkelag udartede til blodige Slagsmaal og flere maatte bøde med Livet. Naar Rusen var ovre, betalte de Kjøbmændene med Perleskaller, som disse toge til omtrent det halve af deres Værdi, for de Drikkevarer, som de havde fortæret, fik Mel og Tobak og drog atter ud paa den vilde Kyst for igjen at søge Skaller. Da de ikke kunde finde flere Perleskaller paa Havstokken, vandrede de ud paa Revene og da de indfødte imidlertid havde faaet Smag paa Mel og Tobak, fik Æventyrerne disse til at samle Perleskaller for dem. Avstralnegrene ere af Naturen udrustede med en stærk Følesands, og de kunne kjende en Perleskal fra en Sten, saa snart de røre ved den med Foden; de fandt derfor mange flere Perleskaller end de hvide, og disse søgte alle at faa de sorte til at arbejde for sig.

De indfødte langs denne Kyst høre vistnok til de mest uciviliserede af alle Jordens Beboere. Ligesom Dyrene vandre de omkring og søge Føden, og hele deres Tragten gaar ud paa, hvorledes de skulle faa deres Sult tilfredsstillt. De bygge sig aldrig Hytter, men lægge sig til at sove paa Sandet, og kun for at værne sig mod Blæst eller Regn opkaste de en lille Vold til den Side, hvorfra Vinden kommer, og plante oven paa den nogle Tjørnekviste. De ere høje og smækre, men med stærkt udviklede Muskler, og Haaret er sort og glat. Alle Mændene ere prydede ved en egen Slags Tatovering, som frembringes ved, at de med en skarp Sten skære 3 eller 4 dybe Indsnit tværs over Brystet, krænge Skindet tilbage og fylde Indsnittet med Sand, de krænge atter Skindet tilbage paa dets Plads og lade det læge; paa denne Maade dannes der ophøjede, sorte Striber tværs over Brystet. Deres eneste Ejendele bestaar i Kastespyd, som de tilspidse og forsynce med Modhager ved Hjælp af skarpe Stene. Deres Føde er kun det, som de kunne finde paa deres Vej, saaledes Græsfrø, Rotter, Slinger og Fugleæg, eller, naar de opholde sig ved Kysten, Skildpadder og Fisk, som de dræbe med deres Kastespyd. Da Landet for det meste er en øde Sandørken med nøgne Klipper hist og her, maa de tit gaa 3 til 4 Dage uden at faa det mindste at spise; men saa kunne de til Gjengjæld, naar de finde et rigeligt Maaltid, spise lige saa meget som en civiliseret Mand i 3 til 4 Dage. Med deres Vandforsyning gaar det ligesaa, i det Vandhullerne kun findes i lange Afstande fra hverandre, og de indfødte gaa ofte flere Dage uden at faa en Drik fersk Vand; Vandet er paa de fleste Steder meget brakket. Ved denne haarde Levemaade bortdø alle de svagelige Børn, inden de blive voxne, og kun de haardføre og stærke blive tilbage. Deres Syn og Hørelse er meget

stærkere end civiliserede Menneskers, hvilket sagtens kommer af, at de fra deres tidligste Barndom maa anstrænge disse Sanser for at finde noget at spise. Deres Sprog er meget simpelt, og de kunne ikke tælle til mere end tre; naar de ville tilkjendegive et højere Tal, maa de vise det med Fingrene, og, hvis disse ej forslaa, med Tæerne; hvad der gaar ud over disse Tal, have de intet Begreb om. De forskellige Stammer ligge sædvanlig i Fejde med hverandre; men denne Fejde bestaar mest kun i, at de dræbe enkelte Personer, der komme i Nærheden af dem; de dræbte spises, og man kan ikke undres over, at Folk der sulte saa meget, ikke ville lade et Maaltid gaa tabt. Naar de om Aftenen lægge sig til at sove, strø de til Betyggelse mod pludseligt Angreb en Slags smaa tornebesatte Burrer rundt om deres Lejr, i det Folk ved at træde med bare Fødder paa dem, give et Udbrud af Smerte, som let kan vække de sovende.

Da Revene langs Kysten vare renplukkede for Skaller, anskaffede Fiskerne sig Baade og gik ud til de Rev, der ligge længere fra Kysten, og de fik ogsaa de indfødte til at gaa med derud; da nu ogsaa disse sidste Rev vare renplukkede, fik Fiskerne de indfødte oplærte til at dykke efter Skaller, som de kunde se fra Baadene. Ligesom Opsamlingen paa Revene, foregik Dykningen kun ved Lavvande, medens Dykkerne i Mellemtiden intet bestilte. Faareavlerne, der imidlertid ogsaa havde samlet en Del sorte omkring deres Stationer, fandt, at Perlefiskeriet var fordelagtigt, og de bragte derfor ogsaa deres sorte til Bankerne og lode dem dykke. I de første Aar brugte de baade Mænd, Kvinder og Børn; men Regeringen forbød at bruge Kvinderne som Dykkere, og disse maatte derfor blive i Land. Da Fiskeriet betalte sig godt, kom flere Smaafartøjer, og efterhaanden bleve alle de sorte langs Kysten tagne i Brug, og da dette ej heller forslog, gik et Par Skonnerter 1871 over til Flores og Macassar for at faa Dykkere dér. Dykkerne fra Flores vare de bedste; men de bleve saa slet behandlede af deres Herrer, at de, som ej døde der nede og kom tilbage til deres Fødestavn, ikke vilde gaa derned igjen, ligesom de ogsaa fraraadede deres Landsmænd at gaa paa Dykkeri. I Aaret 1872 blev en Skonnert sendt til Singapore for at engagere Dykkere, og disse fandt i det saakaldte Flying Foam Pass en meget rig Perlebanke paa 5 til 6 Favne Vand. De indfødte kunde i Førstningen ikke dykke i saa dybt Vand; men de lærte det hurtig, og alle Fiskerne gjorde i det nævnte Aar en ualmindelig rig Fangst. Samme Sæson fandt en anden Skonnert, der havde Macassar Dykkere om Bord, i Nikolsbay den største Perle, der er funden paa denne Kyst; den var paa Størrelse som en stor Hasselnød, og den

solgtes, efter hvad jeg har hørt, for 2,500 Pd. Sterl. Paa en tredje Skonnert, der ligeledes havde Macassar Dykkere, gjorde Folkene Opstand, saa at Rederen og Skipperen maatte springe over Bord; Oprørerne sejlede bort med Skonnerten og kom lykkelig til Celebes, men her bleve de tagne af den hollandske Regering og straffede. Paa Grund af den gode Fangst 1872—73 kom to Skonnerter og en Kutter til Singapore efter Dykkere, og i Singapore blev der udrustet en Skonnert og en Kutter til at tage Del i næste Aars Fangst; jeg fik Kommando over Kutteren. Den Skonnert, der var bleven tagen af Dykkerne og af Hollænderne atter blev givet til Rederne, gik til Øen Solor, østen for Djava og fik der nogle meget gode Dykkere. I Avstralien anstrængte de hvide sig ogsaa for at faa flere sorte, og nogle af de hvide red henved 100 engelske Mile ind i Landet for at faa fat paa indfødte.

Paa et saadant Tog ride to hvide sammen, forsynede med Mel, Tobak og Vand, og væbnede med Revolvere, for hvilket Vaaben Negrene ere yderst bange, da de ikke kunne faa i deres Hoved, hvorledes man med en Revolver kan skyde saa mange Skud efter hinanden. Naar de hvide træffe en Flok sorte, lokke de dem til at gaa med, i det de love dem ligesaa meget Mel, som de kunne spise, og Tobak. De sorte tør ikke sige nej og søge at slippe bort igjen; men de hvide hindre dem deri ved at lade dem vandre ind imod Kysten saa hurtig som mulig og fra Morgen til Aften. Om Aftenen give de dem at spise, og de sorte falde nu udmattede af den strænge Vandring i en dyb Søvn; den ene af de hvide maa holde sig vaagen for at passe paa, at ingen vaagner og løber bort, thi ellers kunde det let hælde, at én vaagnede og vækkede Resten, saa at de hvide næste Morgen vare alene, eller at de sorte myrdede deres Vogtere. Naar de hvide have bragt de sorte til Roebourne, maa de hos Præsidenten paategne et Dokument, som gaar ud paa, at de ville tjene som Dykkere for den første Sæson for en Betaling, som den engelske Regering har sat for Aaret til 1 Pd. Sterl. og et Sæt Tøj, som bestaar i Skjorte, Benklæder og Hat. De hvide tage derpaa de sorte om Bord i deres Baade, og disse lære meget hurtig at dykke; jeg har set indfødte, som 2—3 Dage forud vare blevne bragte fra det Indre, dykke i indtil 3 Favne Vand. I den første Tid efter at de ere komne om Bord, bringe de hvide dem helst til Steder, hvor de maa igjennem deres Fjenders Land for at komme til deres eget; thi ellers løbe de bort. Nogle hvide havde saaledes 1872 sat en Snes sorte i Land paa en Ø, for at de ej skulde løbe bort, medens de hvide selv gik med Baaden efter Drikkevand; men de sorte svømmede alle til Fastlandet, som laa 13 engelske

Mile borte fra Øen. Under de sortes Ophold om Bord faa de Mel og Vand, hvoraf de lave, hvad de kalde Dampers eller en Sort usyret Brød. Slipper Melet op, som undertiden hænder, maa de hvide føde dem med Skildpadder, af hvilke der findes mange paa de længere fra Kysten liggende Øer, eller ogsaa med Faarekjød, som de købe af Faareavlerne. Ved Sæsonens Slutning i Førstningen af April faa de deres Tøj og Penge, som de altid bruge til at købe Tobak for, og de maa dernæst paategne et nyt Dokument for næste Aar. Det hændte kun med en eneste Besætning i de tre Aar, i hvilke jeg gav mig af med Fiskeriet, at den nægtede at undertegne den nye Kontrakt, og det var, fordi den Mand, som oprindeligt havde faaet fat paa de indfødte, var rejst til Freemantle, og havde overladt sin Ret til en anden. Efter at de sorte have faaet deres Tobak og Klæder, drage de hjem til deres Stamme, og naar de komme der, bliver Tobakken uddelt til hele Flokken. Kvinderne beundre de hjemkomne for deres smukke Tøj og tigge hver om et Stykke, og disse rive ogsaa villig Stykker deraf, indtil de selv gaa nøgne. Kvinderne pryde sig med Stykkerne, indtil de blive kjæde deraf og 4—5 Dage efter at Dykkerne ere komne hjem, have de ej den mindste Stump tilbage. Da de nu male deres Ansigt og Haar røde med en Slags Jord, kunne de hvide, naar de i September komme for atter at faa fat paa deres Folk, knap kjende dem igjen. De sorte gaa dog almindeligvis villig tilbage med de hvide; thi efter en Tid lang at have levet paa deres magre Kost, længes de efter deres Mel og Tobak.

I Aaret 1872 befalede den engelske Regering i Vest-Avstralien, at hvert Skib, som befattede sig med Perlefiskeri, for at faa Tilladelse dertil skulde betale 1 Pd. Sterl. for hver Register-Ton, og den lagde tillige en Udførselstold paa Perleskallerne af 2 Pd. Sterling pr. Ton.

De Fartøjer, der give sig af med Fiskeriet, ere smaa Kuttere og Skonnerter fra 15 til 30 Tons, og de største, der have bragt Dykkere fra Singapore, vare ikke paa over 100 Tons. Alle Fartøjerne have smaa Baade, som kunne rumme 6—8 Dykkere, og fra disse Baade sker Dykningen. Perlebankerne ligge i kortere eller længere Afstand fra Fastlandet; men alle inden for en Række Øer eller Yderrev, der hindre den høje Sø fra det aabne Hav i at komme der ind. Farvandet, som Fiskefartøjerne be rejse, er opfyldt med Koral- og Stenrev, som aldrig ere undersøgte og ikke ere aflagte paa noget Kaart; Fartøjerne kunne derfor kun sejle om Dagen, og paa mange Steder kun med Udkig fra Mastetoppen for at finde en Vej mellem de mange Rev. Paa de fleste Steder er Strømmen ved Ny- og Fuldmaane meget stærk, men den

aftager vester efter; thi medens der er 16 Fods Stigen og Synken i Nikolsbay, er der kun imellem 2 og 3 Fod i Exmouth Gulf. Er man paa en Banke, hvor Strømmen ej er haard, giver man Dykkerne en tidlig Frokost og ordner dem derpaa i Baadene. Føreren tager selv Kommandoen af én Baad, Styrmanden af en anden, Baadsmænd af en tredje o. s. v. Er Vandet under 3 Favne dybt, svømme Dykkerne sædvanlig omkring og dykke flere Gange, inden de igjen komme ind i Baaden; men er Vandet dybere, komme de ind i Baaden, hver Gang de have dykket. Naar de komme til Bunds, maa de gaa omkring dernede og rigtig se efter, hvad der muligvis kan gjemme et Par Skaller; mangen Gang gror der en Koral eller Svamp oven paa Skallerne, og disse ere alle dækkede med Vandplanter og Mudder. En god Dykker kan holde sig indtil et Minut under Vandet, men de daarligere kun omtrent en halv. De dykke altid to og to sammen, da de ere bange for at dykke alene af Frygt for Hajerne, af hvilke der findes mange, og de tro, at disse blive bange, naar de se to fremmede Væsener fare igjennem Vandet paa engang. Finde Dykkerne et Par Skaller hver femte eller sjette Gang, de dykke, kan man være godt fornøjet; men det hænder ofte, at en Dykker bringer op to, tre, ja fire Par Skaller paa engang, og jeg har haft en Dykker, der engang bragte mig sex Par Skaller. Efter at Dykkerne have arbejdet til Middag, gaar man om Bord, og efter at de have spist og hvilet sig en Timestid, lader man dem atter dykke et Par Timers Tid. Dyliden, hvorpaa de maa dykke, er forskjellig paa de forskjellige Banker og skifter fra 7 Favne til 7 Fod, somme Tider er det paa Sandbund, andre Tider paa Mudderbund; men der maa dog altid findes Koraller, om Muslingerne skulle trives. Næsten alle Perlebankerne findes ved Munden af Vandløb, hvor der til enkelte Tider udløber noget fersk Vand.

Naar man faar Skallerne om Bord, sætter man de sletteste af Dykkerne til at rense dem, der som før omtalt ere dækkede med Vandplanter og Mudder, og derefter maa Styrmanden og Skipperen aabne alle Muslingerne, da man ej kan betro nogen anden dertil. Man stikker en lang, tyndbladet Kniv ind imellem Skallerne, der altid ere fast sammenknebne, og overskærer Stolen, hvorpaa Skallerne aabne sig af sig selv. Man kan næsten altid strax se, om der findes Perler i Muslingen eller ikke. Perlerne sidde paa forskjellige Steder, men for det meste tæt nede ved Hængselet; i selve Stolen findes undertiden mange smaa Perler, som dog ere matte og ikke have nogen Værdi. De største Perler, jeg fandt, vare saa store som en Vesteknap og havde en Værdi af omtr. 30 Pd. Sterl. Stykket. Man stuver Skallerne i Oxehoveder, i hvilke

de blive sendte til Markedet i London. Det eneste spiselige af Perlemuslingerne er Stolen, og den er ikke velsmagende; men den bliver dog spist af Malaierne og selv af Evropæerne, dog kun naar de ikke have mere salt Kjød eller Fisk.

De Perlegrunde, paa hvilke jeg har fisket, ligge dels i Exmouth Gulf, dels østen for denne til Kap Lambert, men der findes Perlegrunde langt østen for dette Kap, og andre have fisket indtil Port Hedland; længere øster paa er det besværligt at fiske, da Vandet stiger og falder 6 Favne, hvilket fremkalder en meget stærk Strøm. De bedste Perlebanker ere fundne ved at søge tværs ud for de Steder, hvor de første Fiskere fandt Skaller paa Strandbredden. Andre blive fundne ved et Tilfælde, og naar nogen har været heldig nok til at finde en god Banke og kan beholde den for sig selv flere Dage, gjør han en rig Fangst. Det værste Tidsspilde ved Fiskeriet er Vandforsyningen, da der kun findes drikkeligt Vand paa enkelte Steder paa Kysten og man ofte befinder sig en Snes Mil fra Vandpladsen, saa at det mangen Gang tager 4 til 6 Dage med at sejle frem og tilbage og fylde Vandtønderne.

De Farer, som Dykkerne udsætte sig for, naar de gaa til Bunds, ere ikke ringe, da Vandet vrimler af Hajer, og det er underligt nok, at Hajerne ikke tage flere Mennesker end de virkelig gjøre. Ofte komme de to Dykkere ikke til Bunds, men vende tilbage og springe usædvanlig hurtig ind i Baaden, i det de ere aandeløse af Rædsel. Efter at de ere komne lidt til Rolighed, forklære de, at de vare komne ned tæt ved en stor Haj, og at det var Frygten for den, der havde gjort dem saa usædvanlig lette. Mellem Vandplanterne paa Bunden findes tillige flere Sorter smaa Fisk med giftige Pigge paa Ryggen, og Dykkerne blive jævnlig stukne af dem paa Fingrene eller Haanden, og Armene svulme da voldsomt op. Desuden riskere de at faa deres Fingre i Klemme i en Kæmpemusling, som ikke slipper sit Rov før længe efter at Livet er borte. Jeg mistede selv en malajisk Dykker, der gik til Bunds og ikke kom op igjen, og da der ikke viste sig Blod paa Overfladen, maa han enten haft faaet sine Fingre i Klemme i en saa svær Musling, at han ej kunde løfte den, eller ogsaa maa han i Krampe have taget fat i noget paa Bunden. Undertiden kunne Dykkerne faa Hovedet ind i en af de meget giftige Vandmænd, og de lide flere Timer derefter saa voldsomme Smertes, at de ikke tro at kunne overleve det. Ofte ser man dem komme op og skyndsomt svømme til Baaden; det er da sædvanligvis en Havslange, som de have forstyrret i dens Søvn paa Bunden, og som arrig forfølger dem. Disse Slanger komme ofte med Hovedet

over Vandet tæt til Baaden, og et Slag af en Aare ender da sædvanlig deres Liv. Havslangerne naa for Resten kun en Størrelse af et Par Alen, og de ere vist nok ikke alle giftige; thi et Par af mine Folk, der blevo bidte af dem, følte ikke noget videre ved Bidet. — Det viser sig altsaa af det foregaaende, at der er Farer nok ved Dykkerlivet. Mange Dykkere omkomme ogsaa ved Sygdomme, og en Skonnert, der bragte 36 indfødte fra Solor, havde kun 12 med tilbage. Jeg gjorde mig Umage for, at mine Folk skulde være tilfredse, og de to sidste Aar døde der kun en enkelt Mand for mig; det første Aar døde der derimod 6 af 27 for mig, og dette var paa Grund af, at det var slette Dykkere og usunde Folk, som jeg havde faaet fat i.

Fisketiden paa denne Kyst varer fra Enden af September til Førstningen af April, altsaa i Sommermaanederne; i de øvrige Maaneder er Vandet for koldt til, at Malajere og Avstralnegre kunne holde ud at dykke. Naar Sæsonen er forbi, begynder Fisketiden for Værts-husholderne i Cossack. Efter at Evropæerne i sex Maaneder ikke have faaet nogen Rus, hævne de sig nu, og

der hersker en Drikfældighed og Raahed, hvortil jeg ej har set Mage paa noget andet Sted i Verden. Hver Morgen er der sædvanlig en Del Fiskere, som ere stæv-nede til at møde for Retten i Roebourne, hvor Residenten eller Viceguvernøren bor, og som paa Grund af Slags-maal maa gaa den lange Vej derop for at blive dømt til Bøde eller til Fængsel.

Aarene 1872 til 1876 vare Glansperioden for Fi-skeriet paa denne Kyst, men i det sidste Aar faldt Pri-sen paa Perleskaller til næsten det halve af, hvad den var i de foregaaende Aar, og desuden var Kysten saa godt som overalt saa undersøgt, at man efter al Rimelighed ikke vilde finde større, nye Banker. Af denne Grund har man ogsaa ophørt at leje malajiske Dykkere, og det hele Fiskeri drives nu for Tiden kun med de indfødte. Det store Udbytte, som man hidtil har haft, er altsaa svundet ind, og det vil maaske aldrig mere indtræffe, at Nordvestkysten af Australien vil frembyde noget, der ligner det, jeg har op-levet dér. Af denne Grund vil det mulig ogsaa have sin Interesse at læse ovenstaaende Fremstilling af dette mærke-lige Fiskeri.

Serpa Pintos Rejse igjennem Afrika,

af O. Irminger.

Da Stanley i August Maaned 1877 havde naaet Kongoflodens Munding, traf han sammen med Medlem-merne af en portugisisk Expedition, der netop var kome-nen fra Evropa og som fra de portugisiske Besiddelser i Vestafrika skulde foretage en Rejse igjennem Afrika. I Spidsen for Expeditionen stod Major Alexander Albert da Rocha Serpa Pinto, og om Bord i en portugisisk Kanon-baad sejlede Stanley og den portugisiske Expedition sam-men til Loanda. Forgjæves søgte den navnkundige nord-amerikanske Rejsende at formaa de Negre, der havde fulgt ham fra det indiske Hav til Atlanterhavet, til at gjøre Rejsen hjem over Land med Portugiserne. Fra Loanda rejste disse videre syd paa til Benguela, der blev Udgangspunktet for Serpa Pintos saa meget omtalte Rejse.

Serpa Pinto er født i Aaret 1846 og deltog som Løjtnant i Aaret 1869 i en Expedition mod nogle op-rørske Stammer i Portugiserne Besiddelser i det østlige Sydafrika. Under denne Expedition naaede den unge Officer Egnene i Nærheden af de store Victoria Vand-

fald paa Zambesifloden, der ligge over hundrede danske Mil inde i Landet, og foretog senere større Jagtudflugter til Nyassasøens Egne. Paa disse Rejser fik han Lyst til videre Afrikaforskninger, og da han, foruden at være en modig og utrættelig rejsende og Jæger, havde alle de nød-vendige gode Kundskaber, var det naturligt, at den por-tugisiske Regering med Glæde benyttede sig af ham paa den Expedition, som den ansaa sig forpligtet til at af-sende i Aaret 1877, til Besiddelserne i Afrika, dels af Hensyn til deres store Udstrækning, og dels fordi andre Landes rejsende havde vundet Lavrbær paa et Omraade, hvor Portugiserne efter Traditionerne burde være Nummer et. Serpa Pintos udsørlige Rejseberetning er endnu ikke udkommen, men fremmede geografiske Tidsskrifter have meddelt, for Resten noget ufuldstændige, Uddrag af hans Rejse, og det er nærmest efter „Petermann's Mitthei-lungen“ og „Proceedings of the Royal geographical so-ciety“, til hvilket Selskabs Præsident Serpa Pinto har sendt en kort Meddelelse om Rejsen, at vi meddele dette Tidsskrifts Læsere følgende: